

Anledning til at opretholde deres Ret til at foretage Slagtning. Dette vilde jo særlig have Betydning for Hovedstaden, hvor der jo ganske vist findes Slagterier af et saadan Omfang og med en saadan Indretning, at de ikke bør hæmmes. Jeg har, som jeg før nævnte, i § 7 foreslaaet en Bestemmelse, som sigter til, at dette Foretagende ikke skulde betragtes som et lukrativt Foretagende for Kommunerne, saaledes at Afgifterne ikke blev sætte høiere, end at de kunne dække samtlige de Omkostninger, som vare forbundne med denne Foranstaltning. Afgifterne maatte jo fastsættes efter et Skøn, efter Antallet af de Dyr, som indførtes til Slagtning og efter de Indretninger, som det blev overladt Slagterne at benytte, og hvoraf de jo vilde have Fordeel. Maalet det naturligtvis ikke er rationelt, samtidigt med at man indfører Slagtetvang i en By, at tilstaa Indførsel af Kjøb fra Landet, har jeg dog naturligtvis ikke dristet mig til paa nogen Maade at ville forhindre dette. Jeg har ivertimod foreslaaet, at der skulde træffes Foranstaltninger til, at dette Kjøb kunde synes paa bebovne Steder og synes uden Udgift for dem, der indførte det. Det har jeg ment dermed. Det var ikke min Lante, at man skulde derved tilveiebringe Lilsyn ved ethvert Sted, hvor Nogen kunde tænke paa at gaa ind med et Stykke Kjøb, — det vilde jo blive for vidtløftigt — men Lilsynet kunde jo henlægges dels til Torvepladser og dels til Slagtehus. Om der tillige paa flere Steder skulde tilveiebringes Lilsyn, og om dette Lilsyn skulde være hver Dag tilstede eller blot paa Torvedagene, er et Spørgsmaal, som maa afgjøres ved Vedtægter. Jeg kommer dernæst til en Indvending, som blev gjort med Hensyn til Paabydelsen af Oprettelsen af Slagtetvang, navnlig med Hensyn til Slagterne, for hvem det skulde være for haardt saaledes at berøves de Slagterier, som de hidtil havde brugt, og ved hvilke de maaste havde truffet særdeles store og kostbare Foranstaltninger. I den Henseende har jeg troet, hvad der ogsaa er Tilfældet i andre Lovgivninger, der have behandlet lignende Spørgsmaal, at der var Anledning til at give Slagterne saavel som Slagterierne en Erstatning, der maatte fastsættes efter den virkelige Skade, som paaførtes ved, at de Bygninger, som ere opførte, og de Indretninger, som vare trufne, ikke kunde benyttes til anden Brug og kunde gives en anden ligesaa fordelagtig Anvendelse. Men isørigt tvivler jeg meget om, at der her vil være Spørgsmaal om nogen stor Erstatning. Forholdene i Kjøbenhavn kender jeg ikke saaledes, at jeg tør udtale mig om dem; men jeg veed, at ialtsald i Provindserne er det meget sjældent, at man egentlig kan sige, at der er truffet store og kostbare Indretninger ved Slagterierne, eller at Bygninger til selve Slagtingen eller til Stalde osv. ere af en saadan Værdighed, at de ikke kunne gives en

fordelagtig Anvendelse paa anden Maade. For Slagterne selv mener jeg desuden, at der billigtvis maa tages Hensyn til den Fordeel, som vil opstaa for Slagterne ved, at de henvises til Slagtehus, hvorved først og fremmest spares de Lokaler, som de hidtil med stor Beføstning have maattet benytte, og dernæst spares for den daglige Udgift til Transport af Kjødet til Slagterierne og fra disse til Udsalgsstederne, Torvepladserne osv., hvilken Transport endog saa medfører, at selv mindre Slagterier maa holde Hest og Bogn alene i dette Diemed. Naar denne Transport kan ske under Et fra Slagtehusene til de forskellige Udsalgssteder, vil derved kunne spares Meget. Men dertil kommer, at der ved alle private Slagterier er en stor Del Blod og Affald, som nu gaar tilspilde. Dersom det blev gjort til Gjenstand for en fabrikmæssig Behandling, vilde næsten Alt, hvad der falder af ved Slagtingen, kunne anvendes paa en fordelagtig Maade, og derigjennem bringe Slagterne et meget betydeligt Udbytte. Naar der altsaa bliver Spørgsmaal om Erstatning, mener jeg, at det for at bedømme den virkelige Skade og det Tab, som Slagterne have haft, bør tages Hensyn til den Fordeel, som de tillige ville vinde derved. Med Hensyn til Erstatningsbestemmelsen saavel som med Hensyn til mange Enkeltigheder i Loven kan der naturligtvis være Tvivl. Jeg skal ikke opholde mig derved idag. Jeg vil blot endnu tilføie, at denne Sag om Oprettelse af Slagtehus jo ikke paa nogen Maade er nogen ny Sag her i Landet. Allerede i 1814 blev det afgjort, at et offentligt Slagtehus skulde oprettes i Kjøbenhavn. I 1851 blev det atter af en ved allerhøieste Kommissorium nedsat Sundhedskommission fastsat, at en saadan Foranstaltning skulde træffes. I 1853 blev der af Sundhedskommissionen ved Andragende til Justitsministeriet paany andraget paa, at denne Foranstaltning maatte gjenføres, og i 1857 blev der paany erindret om denne Forpligtelse. Denne Sag har altsaa været under Forberedelse i 66 Aar, og jeg mener derfor, at man ikke kan kalde det en ny Foranstaltning, der saaledes søges tilveiebragt. Isørigt skal jeg, idet jeg beder det høie Thing tilgive, at jeg maaste har opholdt det noget længe hermed, tillade mig at anbefale det høie Thing at give Forslaget en velvillig Overveielse. Jeg gjør mig ingen Illusioner om, at jeg skulde have været saa heldig altid at træffe det Rette ved de Bestemmelser, som findes i Forslaget, men jeg har det Haab, at det, naar det maatte tages under Overveielse af det høie Thing, vil kunne omdannes ialtsald saaledes, at man vil kunne faa et brugeligt Grundlag til at gjenføre denne meget vigtige Foranstaltning.

Formanden: Exemplarer af Lovforslaget ville blive omdelte. Naar det erede Medlem, der har indbragt Forslaget, selv har ønsket, at I se